

Вірш “Прощай, Волинь!”

(Леся Українка)

Прощай, Волинь! Прощай, рідний куточок!

Мене від тебе доленька жене,

немов од дерева одірваний листочок...

І мчить залізний велетень мене.

Передо мною килими чудові

натура стеле – темнії луги,

Славути красної бори соснові

і Случі рідної веселі береги.

Снується краєвидів плетениця,

розтопленим сріблом блищать річки, —

то ж матінка-натура чарівниця

розмотує свої стобарвні нитки.

